

Veteen eksyneistä naisista

nimimerkki: kaiku

Saarella sukellaan suin päin, kahlataan etsien aarteita
auringonpistokseen asti, keinutaan ilman halki, nielaistaan kesä.

Otamme päivän vastaan sellaisena kuin se on, emme kysy minne se on matkalla,
kuka meitä kaipaisi tai kenen syliin voisimme kaatua,
laske kuiden ja aurinkojen nousuja, pelkää katsoa silmiin.

Kuin villinä rehottava heinä tien poskessa, poljemme alamäet ilman käsiä,
meitä ei pysäytä nokkosen polttamat jalat.

Sovitettuani äidin kenkiä aloin nähdä unta lumisateesta,
joka pysäyttää maiseman, maalauksien veteen eksyneistä naisista
ja pudonneista hedelmistä, joita poimiessa
kukaan ei säästy likaamatta käsiään.

Käsissä pihkaa ja käpyjä, otsalla auringonkukkia,
syreenejä ja päivänkakkaroita,

seisomme rivissä viisareiden vankeina,
opettaja kertaa kertotaulua, oikeata ja väärää, hyvää ja paha.
Ei ole vahinko, että hän kysyy ja me vastaamme.

Iltapäivään mennessä olemme opetelleet ompelemaan
ja vaatettamaan itsemme, kattamaan katset ja kohteliaisuudet,

emme mainitse pöydän alla viliseviä eläimiä.
Hymyä, huulet yhdessä ja sakset
selän takana.

Olen nähnyt meidät pimeässä,
kuinka nälkä takertuu sormenpäihin ja kynnet työntyvät hihoista,

miten kylmä luikertelee sisälle varjoina, sukeltaa huomaamatta katseisiin,
muovaa meistä ruuhkassa liikkuvia hahmoja,

päiviä, jotka jatkuvat kuin talot rivi rivin jälkeen
katkoviivoja pitkin leikatut
kasvojen muotoiset lakanat,
katuun poltetut varjot,

aikaan pysähtyneitä turistikohteita,
kaupunkeja, joihin kukaan ei halua jäädä.

Otamme aterian vastaan, maaperän,
pihan ja tyhjenneet huoneet,
kivisen mullan ja käärmeenpuremat.

Käärimme hihat ja perkaamme sadon,
lajittelemme ja paketoimme vuodet, pilkomme
takakonttiin kannettaviin osiin.

Tahtomatta annamme eteenpäin vanhat psalmit ja
ylistykset, paikoillaan rivissä polkevat rukoukset,
mittayksiköt, jotka eivät enää päde.

Rakennamme pihakivistä planeetat, piirrämme mahdolliselle reunat,
kutsumme itsemme juhliin, jossa kaikki puhuvat ja kukaan ei kysy.

Sitten kun olen juossut portaat ylös,
voin katsoa minne olen menossa, karistaa totuuden valheiden seasta.

Kaivan taskuista kivet ja avaimet, katson rikkoutuneita astioita lattialla,
ne eivät kerro minusta mitään. Kaadan lasin täyteen,
kohotan itselleni maljan, humallun kirpeästä.

Ennen aikaisesti juon niiden muistolle, jotka etsivät eilistä sormet kiinni saranoissa.

Kun on kaatunut tarpeeksi, pysyy tasapainossa paremmin kuin toiset,
tietää mihin painopiste pitää milloinkin siirtää, jotta vastustaja kalpenee,
osaa taivuttaa kyyneliä ja metallia, valjastaa kuun varjopuolen.

Riisun unet vaatteista, kuulustelen loisteputken valossa,
milloinkaan ei voi olla aivan varma mistä ne tulevat ja mitä ne meistä tahtovat.

Voittajia ei ole, otan iskun vastaan toisen jälkeen.
Armoa ei ole, pöytä on katettu ja meidän odotetaan nielevän.

Kartta ja pakatut matkalaukut odottavat eteisessä,
hylättynä sängyllä hilseilevä iho, utuiset linssit,
öisin kettuja pakoon juoksevien jänisten jäljet.

Liikun tuoleja pitkin kohti ovea, teen lähtöä takaperin,
vatsan pohjalla aaltoilee laava, kuvitellut ristiaallokot,
hiljaiset hukkumiset, joita ei näy tilastoissa.

Täytyy ottaa askel kerrallaan, kuvitella se mitä ei ole nähnyt,
viiniksi muuttunut vesi, vastasyntynyt aurinko,
piirtämässäni ympyröissä täydellisiä halkeamia.

Lahjoitan pois mitä en tarvitse, suutelen otsaa ja asetan ristille,
painan siveltimen maalaus pohjaa vasten,
opettelen pitelemään omaa kättäni, kutsumaan omaa nimeä.

Veri ryöpsähtää pelloille ja joenuomiin, kuohkeana ja hedelmällisenä,
irrottaa puut juuriltaan, kaataa maiseman,
täyttää kadut ja ruumiimme pintaan asti auringoilla.

Huokuva lämmin läpäisee kuoren ja mannon,
kulkee metsän läpi ja karistaa kuolleet oksat, puree perille luukudokseen asti,

on nähtävä omin silmin, ettei pakoreittiä ole,
säilytettävä kalloa pöydällä.

Kannattelen ryppyisiä, vastasyntyneitä silmiä,
kiljuvanpunaisia keuhkoja ja tarttuvaa sydämenlyöntiä.

Lokit kiertelevät suolattujen varjojen, merelle
heitetyn jätteen ympärillä.

Olen vesihöyryä ja vaahtoa, tauko yön ja päivän välissä,
kaukana metsästä, ilman suojaväriä.

Tartun terään, leikkaan polviin asti juoksevat hiukset,
heitän pois tahraksi näivettyneen simpukankuoren,

rutistan hihoista mustan sateen pisarat,
ne ovat sisälle rantautuneita varjoja, painavat turhaan hartioita alas.